

У сучасному світі суспільство, в першу чергу, звертає увагу на бренди, назви, логотипи, яскраву рекламу і пакування, а вже потім на зміст продукту. Але і якість товару повинна бути високою – це дуже важливо. І значна кількість виробів українських підприємств дійсно відповідають цьому критерію. Поєднання відомої якості товару з новою естетично привабливою, «розумною» упаковкою надасть підприємствам можливість зайняти нову ринкову нішу з обов'язковою вигодою для себе.

На жаль, як вже зазначалося, більшість вітчизняних підприємств не можуть здійснювати проведення ефективних маркетингових досліджень, тому, дуже важливою є державна підтримка підприємців у плані надання актуальної специфічної інформації щодо конкурентної продукції, світових тенденцій і пріоритетів. Можливість користування базами інформації, постійний моніторинг ринку надасть змогу підприємствам застосовувати маркетингову стратегію у більш повній мірі.

Ми підкреслюємо, що саме поєднання стратегій розвитку сприяє ефективному функціонуванню підприємств у сучасних умовах.

Література:

1. Моргулець О. Б. Менеджмент у сфері послуг. Навч. посіб. – К.: Центр учбової літератури, 2012. – С. 157.
2. Ковтун О. А. Основні підходи до визначення цілей та типів диверсифікації виробництва / О. А. Ковтун // Інвестиції: практика та досвід. – 2007. – № 22. С. 35 – 38.
3. <http://www.upakovano.ru/articles/423821>

ПРИНЦИПЫ ФОРМИРОВАНИЯ СИСТЕМЫ СТРАТЕГИЧЕСКОГО УПРАВЛЕНИЯ РАЗВИТИЕМ ПРОМЫШЛЕННОГО ПРЕДПРИЯТИЯ

Н. А. Безнощенко
И. Д. Чараева

Одесский национальный политехнический университет

Стратегическое управление (стратегический менеджмент) – область науки управления, которая быстро развивается. Целостная, четко структурированная система управления на промышленном предприятии, объединяющая все хозяйственные процессы в единый отлаженный управляемый механизм, способна избежать проникновения кризисных явлений в функционирование и развитие субъектов хозяйствования и не допустить распространения их негативных последствий.

Формирование системы стратегического управления должно осуществляться на определенных принципах, обеспечивающих удовлетворительный уровень управленческого влияния на финансово-хозяйственные отношения, процессы, отдельные операции, позволяющих своевременно достичь целей развития.

В переводе с латинского термин «принцип» (principium) означает основное положение, основные правила, требования, закономерности. *Принципы управления* определяются как основные требования, основные правила деятельности, целесообразный характер взаимоотношений участников управленческих отношений, общие правила формирования системы, объективные правила управленческого поведения по потребностям объекта управления [1, с. 178; 2; 3, с. 76].

В современной литературе по вопросам исследования систем управления, процессов управления и развития перечень принципов постоянно расширяется, они определяются по разным аспектам деятельности, процессам, событиям.

Выделение принципов происходило разными способами: в соответствии с системным подходом по разным управленческим процедурам; как синтез принципов составляющих понятий термина, который исследовали; по научным подходам (интеграционным, целевым, системным, комплексным, ситуационным, экономическим и синергетическим); на четырех

уровнях управления (макроэкономическом, микроэкономическом, стратегическом и тактическом уровне). [2].

Базовые принципы формирования системы стратегического управления развитием промышленного предприятия (см. табл. 1) в обобщенном виде соответствуют всем стадиям развития предприятия.

Взаимосвязь между стадиями развития предприятия, необходимыми управленческими решениями и разработанными принципами в системе стратегического управления развитием промышленного предприятия представлена на рисунке 1.

Следует обратить внимание, что выделенные принципы характеризуют формирование как всей рассматриваемой системы в целом, так и ее подсистем.

Таблица 1. Принципы формирования системы стратегического управления развитием промышленного предприятия

<i>Основные принципы:</i>	<i>Дополнительные принципы</i>
<ul style="list-style-type: none"> – Гибкость; – Комплексность; – Оптимальность; – Эффективность; – Результативность. 	<ul style="list-style-type: none"> – Рациональность; – Ответственность; – Динамичность; – Контроль.

Рис. 1 – Распределение принципов формирования системы в пределах ее составляющих частей

Для каждой из подсистем выделен принцип формирования, который наилучшим образом отвечает ее функциональному предназначению.

Таким образом, для обеспечения достижений целей развития промышленного предприятия необходимо учитывать разработанные научные принципы, которые должны постоянно меняться, дополняться и трансформироваться.

Література:

1. Раєвнева О. В. Управление развитием предприятия: методология, механизм, модели: [монография] / О.В. Раєвнева. – Харьков – 2006. – 496с.
2. Гаєвський Б. А. Основи науки управління [Текст]: навч. посібник / Б.А. Гаєвський. – 2-ге вид., стереотип. – К.: МАУП, 1998. – 112 с.
3. Гаврилишин Б. Д. Економічна енциклопедія: У трьох томах. / Редкол.: Б. Д. Гаврилишин, С. В. Мочерний та ін. – К.: ВЦ «Академія», 2002. – 952 с.

СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ЯК ФАКТОР ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

О.М.Стойловська

Одеський національний політехнічний університет

В сучасних умовах інтеграції вітчизняної економіки в міжнародний економічний простір та швидкої зміни споживчих переваг, пріоритетне значення набуває управління стратегічним розвитком для досягнення довгострокової конкурентоспроможності промислового підприємства. Дієвим механізмом створення конкурентних переваг та досягнення сталої конкурентоспроможності як на макроекономічному так і на мікроекономічному рівні є розробка обґрунтованої та цілеспрямованої стратегії. Але зараз у більшості підприємств виникають труднощі, пов'язані з відсутністю адаптаційних механізмів реагування на зміни у зовнішньому середовищі, високим рівнем загроз та фінансових ризиків. Внаслідок цього знижується ефективність діяльності та ускладнюється функціонування підприємства. В таких умовах однією з найбільш уразливих галузей України є промисловість. До основних факторів які найбільш негативно впливають на діяльність промислового підприємства можна віднести: відсутність реальних інвестицій, високий знос основних фондів, недосконалість податкова політика. Недостатнє врахування вимог до конкуренції на світових ринках, тенденцій щодо диверсифікації промислового виробництва та експорту, швидкості технологічного оновлення, продуктивного використання матеріальних та людських ресурсів загальмувало процеси структурної трансформації промисловості.

Основними проблемними питаннями розвитку промисловості є:

- недосконалість інвестиційно-кредитної системи, що спричиняє відплив власного капіталу, зменшення фінансових ресурсів та зниження рівня інноваційно-інвестиційної активності суб'єктів господарювання;
- низький рівень задоволення потреб внутрішнього ринку у продукції вітчизняного виробництва (питома вага експорту вітчизняної продукції металургійного виробництва - більш як 60 відсотків, машинобудування - більш як 50 відсотків);
- висока енергоємність виробництва та споживання енергоресурсів, значна частка яких імпортується в Україну;
- відсутність зв'язку між наукою та виробництвом;
- стотне відставання України в сфері використання інформаційних технологій;
- залежність економіки України від зовнішньої кон'юнктури;
- низький рівень інноваційної активності;
- зменшення частки високотехнологічних виробництв, що призводить до скорочення попиту на власні науково-дослідні та прикладні розробки і стримує розвиток трансферу технологій.[1]

На підставі цього можна зробити висновок що першочерговим завданням керівництва в умовах конкурентного середовища стає розробка та впровадження системи ефективного управління, уважного контролю та своєчасного регулювання економічних та фінансових параметрів діяльності підприємства, визначення тенденцій подальшого розвитку для забезпечення стійкого фінансового стану та платоспроможності.

Ринкова економіка вимагає адекватної їй системи управління, що повинна перетерпіти